

— О, бай Василе, здрасти! — извика той.
— Ще ме закарашъ до село, ще черпя. Ехъ,
че кончета! Азъ съ такива кончета обичамъ
да пжтувамъ. Ама какво...отде идешъ ти?
— каза той, като дойде по-близо и учудено
гледаше конетъ. — Кога свари да ги изпо-
тишъ толкозъ?

Василь махна отчаяно съ ржка:

— И тъй ще мратъ, не ги жая. Докторътъ
каза, че били болни отъ сапъ. Иска да ги
застреля. Хайде, качвай се!

— Чакай да почерпя.

— Нѣма нужда.

Велико тъй си и остана — съ учудени и
широко разкрити очи. Докато се намѣстяше
въ каруцата, хармониката му издаде отъ само
себе си нѣколко звука. Василь му разказваше,
какво бѣше му казалъ ветеринарниятъ лѣкаръ.

— И тъй ще мратъ, не ги жая! — каза най-
после той и отпусна юздитъ. Кобилкитъ се
понесоха въ галопъ, преминаха единъ завой
въ тръсъ, следъ туй пакъ се замѣтаха въ
галопъ.

Великовото село бѣше на три-четири кило-
метра отсамъ чифлика. Като стигнаха тамъ,
Велико слѣзе и като крепѣше съ едната си
ржка хармониката, съ другата извади часов-
ника си, погледна го и каза:

— Вървѣли сме като тренъ! Толкозъ бър-
зо. Ехъ, че кончета!